

пуснали коренъ било отъ 1821 г. или отъ 1830 г. Нещо повече: двама сливенци ни отнасятъ още по-далечъ, въ *Франция* и *Италия*. Думата е за *Михаилъ Колони*, който е участвувалъ въ борбитѣ около революционнитѣ барикади на Парижъ прѣзъ 1848 г. и за живописеца *Добровичъ-Пехливановъ*, възстанникъ отъ гвардията на *Гарибалди* прѣзъ същото врѣме въ Римъ. Съ подобни интересни случаи ние ще се занимаемъ въ отдѣлнитѣ биографични бѣлѣжки за такива забравени днесъ ратници.

Периодътъ отъ 1830 г. до 1862 г. — *Х. Ставревето възстание*, е изпъстренъ съ редица хайдушки подвизи около Сливенъ, съ младенческитѣ вилнения на *Х. Димитра*, съ хайдушката дѣйностъ на *Панайстъ Хитовъ*, съ участието на сливенци въ доброволческия отрядъ прѣзъ Кримската война, въ Казашкия полкъ на Чайковски — Садъкъ-паша, въ Бѣлградскитѣ легиони на Раковски, Каравеловъ и т. н.

Мжчно би се изложилъ цѣлия този развой на политически перипетии, ако дѣйността на участвувалитѣ въ тѣхъ сливенци не се свърже съ вървежа на самия градъ Сливенъ. Историкътъ се намира прѣлъ неблагоприятната задача да отдѣли суровото отъ сухото. Тукъ политически и духовни фактори се прѣплитатъ и сливатъ. Оржжието става перо и перото оржие. Отъ тукъ и първитѣ рожби на новата ни история — свѣтлина и грѣмъ, екзархия и свобода.

Сливенскиятъ духъ прѣзъ горния периодъ.

Суровиятъ материалъ на българскитѣ емигранти въ Влашко, Одеса и Бѣлградъ, които готвѣха плана на българското повдигане, се състоеше главно отъ *сливенци*. Най-вѣрнитѣ хайдути на *Раковски*, агенти и куриери на *Каравеловъ*, произхождаха отъ сливенскитѣ краища, отъ непопъстренитѣ съ турци сливенски гнѣзда: *Ново Село*, *Клуцохоръ* и *Гюрчешмя*.

Отъ 1830 г. Сливенъ изгубва $\frac{3}{4}$ отъ населението си. Малкото завърналисе бѣжанци изъ Влашко и Русия трѣбваше наново да градятъ. Въ единъ промежутъкъ отъ десѣтина години Сливенъ постепенно заема реда си между първитѣ работни търговски срѣдища на Турция. Свидѣтелитѣ, обаче, на сливенската република отъ идването на руситѣ въ града до оттеглянето имъ (31-й юлий 1829 г. до 13-й априль 1830 г.) не можаха да останатъ съ мисълта да бждатъ на вѣки подъ владичеството на чалмата. Балканътъ и горитѣ бѣха все още близки и гостоприемни, но вече по-тѣсни. Настава епоха на масово „вълнение“. Младитѣ сливенци почватъ да се наричатъ хаймани не само отъ котленци, но и отъ самитѣ турци. „Хайманитѣ“ отъ тоя периодъ не задирваха момитѣ по сборища и вечеринки, а съ метнати на рамо джепкени и салтамарки, съ червенъ поясъ до